

Milan Šťastný (1973)

Tak blízko, tak daleko

Vychutnával si její nahotu každým pórem své zvlhlé kůže. Málem by už téměř zapomněl, s jakou traperskou houževnatostí se umí porvat s tímhle růžovým putováním za rozkoší. Slyšel její těžký zchvácený dech a byl pyšný na to, že ještě dokáže ženu tělesně uspokojit, ba téměř udolat. Svíral ji v objetí a připadal si veliký a silný. Bez váhání by do ní pronikl znova.

Na město se těžce sesouval soumrak, provázen klapáním podpatků, slíděním aut po parkovištích a nenadálými gejzíry dětského křiku.

„Hlad mě,“ špitla.

Horlivě nechal své dlaně po jejím těle klouzat, vznášet se a opět zlehka dopadat, zakutávat se do teplých vlhkých koutů. V dosud ztopořeném údu cítil další nával energie.

Vtom zazvonil telefon.

Okamžitě se zvedla, jako by už od začátku čekala důležitý hovor. Chvilí bojovala s jeho dlaní uvězněnou mezi stehny, která se nechtěla vzdát své teplé vlhké skrýše. Setřásla ji a nahá přešla pokojem k telefonu.

„Prosím,“ houkla do sluchátka a pak řekla: „Ano, to jsem já,“ neboť to byl její byt. „Ne, to bude patrně omyl,“ odpověděla po chvíli.

Sledoval ji z postele, důstojnou, krásnou a sebevědomě vzpřímenou. Pravá noha mírně ohnutá a dotýkající se koberce jen bříškem pokrčeného palce, dětsky holý klín, ploché břicho s tajemnou prohlubní uprostřed, těžká ňadra plná mládí a touhy, hladká paže mizející i se sluchátkem pod vodopádem tmavých vlasů, druhá zapřená o bok. Ohmatával ji svýma hladovýma očima a už jen to by mu stačilo k ukojení.

„Aha, tak to jste vy...“ uslyšel náhle a také si všiml, jak se jí napnuly hýžděvé svaly a obličejem proběhlo zděšení, jehož stín se jí usadil v očích.

„Ne, není tady. Jak jste na to, proboha, přišla?“

Krev mu začala tepat ve spáncích. Nebezpečí cítil na dosah. Přicházelo telefonním sluchátkem.

„Ráda bych mu to vyřídila, ale tady opravdu není... to opravdu netuším... na shledanou.“

Až příliš teatrálně pokládala sluchátko a až příliš tragicky se ptala, jestli ví, kdo to volal. Venku pod okny zatroubilo auto a tma se po tom signálu stala náhle temnější a ponuřejší. Vzrušivá atmosféra se začala pomalu drolit a rozpadat.

Najednou ani na chvíli nezapochoyboval, že skrytý fantom na druhé straně sluchátka byla jeho žena. Trefil se. Sdělila mu to s tak přehnaně vyděšeným tónem, jako kdyby se právě dověděla nějaké hrozné tajemství.

„Co chtěla?“

„Tebe!“

Už se k němu do postele nevrátila. Sedla si do křesla v cudně sevřené póze. Odkudsi z prostoru se náhle vymrštilo cosi průhledného a pevného a zůstalo viset mezi nimi podobno obrovskému plováku, výstražně bójce na hladině moře. Pocítil až dětský stud ze své nahoty, ale rozhodl se mu vzdorovat tak, že co nejvíce odhalil své dávno ochablé přirození. Připadal si jako drzý rozmazlený fracek.

„Mám ti vzkázat, že Markovi je zle, má horečky a volá tě. Prý s ním bude muset na pohotovost,“ řekla s pohledem upřeným na hromádku jeho svlečených věcí, tón hlasu najednou chladný jako zasněžená kolej.

„Markovi je poslední dobou pořád zle. Má problémy ve škole, tak si vymýšlí. Pokaždé mu na to skočí. Dnes ráno měl jen trochu teploty a už mu psala omluvenku.“

Nastalé žlučovité ticho neomalenež zčeřila voda ženoucí se z vyšších pater odpadním potrubím. Její těžkopádný šplouchavý zvuk sem dolehl ze záchodku obklopeného umakartem.

„Kde vzala moje telefonní číslo?“

Pokrčil rameny, sedl si na kraj postele a natáhl k ní ruku. Ona se však ještě více stáhla do sebe, skrčila nohy a kolena si přitiskla k bradě. S hlubokým nádechem vstal, přistoupil k žalostné hromádce svého oblečení a začal v ní hledat ponožky, tílko, košili... Pozorovala ho ze své prenatalní polohy a nakonec palcem bosé nohy nabrala jeho slipy a nechala je chvíli viset v prostoru. Přistoupil k ní a vztekle sundal z chodidla tu ubohou ozdobu.

„Byla zoufalá. Představ si, že se nejdřív představila úplně cizím jménem a pak se rozplakala.“

Ledabyly na sebe házel kusy oděvu a její slova a obrazy, které si za nimi zkoušel představit, strhával zvětšující se vír výčitek, jenž s objemem nabýval na otáčkách a vtahoval do svého bláznivého kolotoče zařízení tohoto, náhle tak dusivého, bytu, zdi a okolní byty s vyděšenými obyvateli, jeho ustaranou podváděnou manželku i se synem zachváceným horečkami. Rukou se zachytil rohu skříně, aby neupadl, jak se mu náhle zatočila hlava.

„Já vím, že máš ženu a dítě,“ řekla o něco smířlivěji, „ale na začátku jsem ti jasně řekla, že do tvých osobních věcí nechci být vtahována. Prostě mě to nezajímá.“

Připadal si jako divák, který se po konci představení zdržel v hledišti, pak vyskočil na jeviště, rozhrnul oponu a za ní spatřil šero a mlčenlivé ubohé kulisy a vůbec, vůbec nic z toho, co ho ještě před chvílí tak bavilo a rozechvívalo. Pocítil rozčarování, nemohl uvěřit, že po výsostném konci a bouřlivém potlesku zůstane jen taková omšelost, ubohost a prázdnota.

Oblečený stál vprostřed pokoje, napůl herec, napůl kulisa a naproti němu se v šeru bělela nahost ženského těla, která už nezářila tak svůdně a drahocenně.

„Scházet se se ženatým chlapem, to s sebou nese rizika,“ řekl poučlivě.

„Bohužel.“

Když se o pár minut později blížil labyrintem betonově samolibého sídliště ke svému domu, dva muži od záchranky právě zasouvali nosítka s bezvládnou larvou těla do plechových útroh záchraného vozu. Lidí už na chodníku nebylo moc. Z dálky viděl, jak metla staré domovnice zběsile tancuje po červené skvrně na dlaždicích. Dva starší pupkáči, jeden v trenýrkách a vybledlém tričku, se přehadovali o tom, za jakých okolností by mohla ten pád přežít a jestli byla v noční košili, či ve večerních šatech. Zastavil se a pohledem přeletěl všechna okna celého domu, většina z nich byla otevřená, okna jejich bytu nevyjímaje. Na chvíli se mu zastavil tep, jak náhle ho probodl osten té hrozivé myšlenky. Uvědomil si, že by toho byla skutečně schopná. „Zabiju se a budu mít klid. Nezapomeň, že to máme v rodině,“ takhle poslední dobou vyhrožovala často. Její matka spolykala prášky. Měla jich celou hromadu schovanou v krabici od bot, standardní péče její bezradné psychiatricky. Jednoho dne si položila krabici se všemi těmi pestrobarevnými produkty farmaceutické lobby do klína a jeden po druhém zapíjela slivovicí a při tom sledovala nějakou zábavnou televizní soutěž. Když se její manžel vrátil domů, měla už půlku krabice v sobě. „Zase chlastáš, čumíš na televizi a hovno děláš,“ utrousil vztekle, aniž by jí věnoval sebemenší pozornost. „Měla by sis už konečně najít nějakou práci, jinak shniješ.“ Dva roky byla nezaměstnaná, v té chvíli však už patrně tuhle jinak častou výčitku neslyšela. Sanitka pro ni přijela až kolem desáté večer, když se tchán vrátil oblažen pravidelnou dávkou osmi piv. Dodnes ze sebe nesmazal podezření, že o jejím stavu věděl už dávno, ale nemínil si čímkoli narušit svůj rituál.

Srdce mu tlouklo s takovou intenzitou, až se začal obávat o jeho výdrž. Zkusil si představit, že by se to skutečně stalo. Že by se zoufalství a úzkost střetly se zděděným genem a tohle splynutí by ji donutilo postavit se na parapet otevřeného okna. Viděl její bosá chodidla, kterak se snaží chvíli udržet balanc, noční košili vykasanou až po kolena, aby si ji nechťic nepřišlápla. Vylekán touhle představou bojácně zacouval do nejbližšího tmavého stínu, kam světlo lampy nedopadlo. Sotva se s úlevou přitiskl ke zdi, dolehl k němu zvuk motoru. Vykoukl. Dodávka záchranky vypustila řezavé ostří sirény, které se vzneslo nad sídliště a s nesnesitelnou posedlostí sekalo do všech koutů a prostorů. Blesky majáku vypadaly jako abstraktní krev tryskající z ran betonu. Břichatí tatíci zmlkli, metla v rukách domovnice znehybněla, všichni s přehnanou pietou hleděli za odjíždějícím vozem. Přitiskl si dlaně na uši, aby je uchránil před tím zabijáckým zvukem.

Ulice se už vylidnila. Senzacechtiví tatíci se vrátili do náruče svých bytečků, kde je vlídně ukonejšila televizní obrazovka. Přestože teď myslel na syna, napadlo ho, že by se rád vrátil za svou milenkou. Pokusil se vtisknout si do tváře co nejbezstarostnější výraz, nedržel však a všelijak se odlepoval jako stará maškarní škraboška. Přesto vykročil z temnoty stínu. Ať už se stalo cokoli, přece tam toho kluka nenechá, takový zbabělec není. Když se blížil ke vchodu, kolena se mu rozklepala, že by lehce zvládl zatančit passo doble. Ze všech otevřených oken pohlávaly bělostné záclony jako teskné závoje. Pronikl vchodem do chodby domu, která se nečekaně naplnila hlasy. Nikoli jeho přičiněním se rozžalo světlo a čísi excitovaná řeč

se k němu z výšky přibližovala. V ten ráz se dal do pohybu směrem dolů i výtah. Vypadalo to jako spiknutí rozhněvaných bohů, kteří se vydali shůry na zem, aby ho potrestali. Seběhl několik schodů vedoucích do tmy sklepních katakomb. Hlasy se v přízemí střetly s cestujícím z výtahu a všichni se dali do hovoru, v němž vynikala pisklavost domovnice. Příliš jejich drmolivé rozmluvě nerozuměl, ale těch pár slov a útržky vět mu dostatečně nahaly strach. Taková hodná ženská, hodně trpěla, na všechno sama, dáme vědět jejím blízkým, jasný případ sebevraždy, to byly fragmenty, jež v té dech beroucí koláži zaslechl. Napadlo ho, že v bytě musela být nejspíš policie a že se s ním zcela určitě pokoušeli spojit. Bohužel, marně, neboť svůj mobilní telefon na svých avantýrách zásadně vypínal. Možná po sobě nechala dopis na rozloučenou, kde na něm nenechala nitku suchou. Patrně tam uvedla i nalezené číslo milenky, nepochybně se budou pokoušet hledat ho i u ní. A kluka určitě hlídá nějaká strohá policistka, možná ho s sebou někam odvezou.

Z myšlenek ho vytrhlo bouchnutí několikerých dveří, pak se vše opět ponořilo do tísnivého ticha. Opatrně se přikradl k výtahu a prosmýkl se do kabinky.

Když vstupoval do předsíně jejich 3+1, zavalil ho teplý dech domácnosti. Uvnitř bylo hrobové ticho. Zul se a opatrně vešel do obývacího pokoje. Všiml si jí hned. Jako přízrak stála v noční košili u okna a kouskem poodhrnuté záclony pozorovala ulici, kde z předešlého dramatu zůstala jen tmavá skvrna na chodníku. Díval se na ni, na záclonu, kterou něčí tajemná ruka zcela nepatřičně pohybovala, na rozevřená okenní křídla a na chvíli uvěřil, že se mu to jen zdá.

„Byl jsem s Markem na pohotovosti. Vrátili jsme se před chvílí.“

I přesto, že promluvila, si stále nebyl jist, zda není součástí nějakého snového výjevu. Přistoupil k ní blíž.

„Jak mu je?“

Nehnutě pozorovala sídliště. Cítil její zrychlený dech, slyšel tlukot srdce, rozpoznal vůni zpoceného kůže.

„Je to tak jednoduché, že?“ řekla, jako by ho najednou přestala vnímat. „Vždycky je to jednoduché. Vypadá to složitě, ale když už nevíš kudy kam a uvědomíš si to, pak je to to nejjednodušší, co můžeš udělat.“

Zdí z vedlejšího pokoje se prosmýklo několikeré dětské zasténání.

„Byl jsi u ní?“

Místo odpovědi udělal několik unavených kroků ke křeslu a ztěžka do něj usedl.

Bez jediného povzdechu, bez zavržení jinak zrádných parket, opustila pokoj, mlčky a nepostřehnutelně, jako by se rozplynula.

Na chvíli zavřel oči, semkl víčka, protřel si svědicí koutky a znovu oči otevřel. Pouliční osvětlení vyrylo do tmy pokoje geometrické tvary, které rozházelo po zemi a po zdech. Záclona se komíhala, jako by jí kdosi neviditelný procházel.

